

מסכת עבודה זרה

פרק ג

א. כל הצלמים אסורים, מפני שהן נעבדו פעם אחת בשנה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אינו אסור אלא כל שיש בידו מקל או צפור או כדור. רבן שמעון בן גמליאל אומר, כל שיש בידו כל דבר:

ב. המוצא שברי צלמים, הרי אלו מתרים. מצא תבנית יד או תבנית רגל, הרי אלו אסורים, מפני שפיוצא בהן נעבד:

ג. המוצא כלים ועליהם צורת חמה, צורת לבנה, צורת דרקון, יוליקם לים המלח. רבן שמעון בן גמליאל אומר, שעל המכבדו, אסורים. שעל המבזין, מתרין. רבי יוסי אומר, שוחק וזורה לרוח או מטיל לים. אמרו לו, אף הוא נעשה זבל, שנאמר (דברים יג) ולא ידבק בידך מאומה מן התרם:

ד. שאל פרוקלוס בן פלוספוס את רבן גמליאל בעכו, שהיה רוחץ במרחץ של אפרודיטי, אמר לו, כתוב בתורתכם, ולא ידבק בידך

מאומה מן התרם. מפני מה אתה רוחץ במרחץ של אפרודיטי. אמר לו, אין משיבין במרחץ. וכשיצא אמר לו, אני לא באתי בגבולה, היא באתה בגבולי, אין אומרים, נעשה מרחץ לאפרודיטי נוי, אלא אומרים, נעשה אפרודיטי נוי למרחץ. דבר אחר, אם נותנין לה ממון הרבה, אי אתה נכנס לעבודה זרה שלה ערום ובעל קרי ומשתין בפניה, וזו עומדת על פי הביב וכל העם משתינין לפניה. לא נאמר אלא אלהיהם. את שנוהג בו משום אלה, אסור. ואת שאינו נוהג בו משום אלה, מתר:

ה. הגוים העובדים את הקרים ואת הגבעות, הן מתרין ומה שעליהם אסורים, שנאמר (דברים ז) לא תחמד כסף וזהב עליהם ולקחת. רבי יוסי הגלילי אומר, (שם יב) אלהיהם על הקרים, ולא הקרים אלהיהם. אלהיהם על הגבעות, ולא הגבעות אלהיהם. ומפני מה אשרה אסורה, מפני שיש בה תפיסת יד אדם, וכל שיש בה תפיסת ידי אדם אסור. אמר רבי עקיבא, אני אובין ואדון לפניה. כל מקום שאתה מוצא הר גבוה וגבעה נשאה ועץ רענן, דע שיש שם עבודה זרה:

ו. מי שהיה ביתו סמוך לעבודה זרה ונפל, אסור לבנותו. כיצד יעשה, כונס בתוך שלו ארבע אמות ובונה. היה שלו ושל עבודה זרה, נדון מחצה על מחצה. אבניו יעצו ויפירו, מטמאין כשרץ, שנאמר (דברים ז) שקץ תשקצנו. רבי עקיבא אומר, כנדה,

שְׁנֵאמַר (ישעיה ל) תִּזְרֹם כְּמוֹ דָּוָה, צֵא תֹאמַר לוֹ, מֶה נִדָּה מְטַמְּאָה
בְּמִשְׁא, אִף עֲבוּדָה זָרָה מְטַמְּאָה בְּמִשְׁא:

ז. שְׁלֹשָׁה בָּתִּים הֵן. בֵּית שְׁכָנָיו מִתְחַלֶּה לַעֲבוּדָה זָרָה, הָרִי זֶה
אָסוּר. סִידוֹ וְכִירוֹ לַעֲבוּדָה זָרָה וְחִדּוֹשׁ, נוֹטֵל מֶה שְׁחִדּוֹשׁ. הַכִּנִּים
לְתוֹכָהּ עֲבוּדָה זָרָה וְהוֹצִיאָהּ, הָרִי זֶה מִתֵּר. שְׁלֹשׁ אֲבָנִים הֵן. אֶבֶן
שְׁחֻצָּבָה מִתְחַלֶּה לְבִימוֹס, הָרִי זֶה אָסוּרָה. סִידָה וְכִירָה לְשֵׁם עֲבוּדָה
זָרָה וְחִדּוֹשׁ, נוֹטֵל מֶה שְׁחִדּוֹשׁ. הָעֶמִיד עָלֶיהָ עֲבוּדָה זָרָה וְסֻלְקָה, הָרִי
זֶה מִתֵּר. שְׁלֹשׁ אֲשֵׁרוֹת הֵן. אֵילָן שְׁנִטְעוֹ מִתְחַלֶּה לְשֵׁם עֲבוּדָה זָרָה,
הָרִי זֶה אָסוּר. גִּדְעוֹ וּפְסָלוֹ לְשֵׁם עֲבוּדָה זָרָה וְהִסְלִיף, נוֹטֵל מֶה
שְׁהִסְלִיף. הָעֶמִיד תַּחְתֶּיהָ עֲבוּדָה זָרָה וּבִטְלָהּ, הָרִי זֶה מִתֵּר. אֵיזוֹ
הִיא אֲשֶׁרָה, כָּל שֵׁשׁ תַּחְתֶּיהָ עֲבוּדָה זָרָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, כָּל
שְׁעוֹבְדִין אוֹתָהּ. וּמַעֲשֵׂה בְּצִידָן בְּאֵילָן שֶׁהָיוּ עוֹבְדִין אוֹתוֹ, וּמַצָּאוּ
תַּחְתָּיו גָּל. אָמַר לָהֶן רַבִּי שְׁמַעוֹן, בִּדְקוּ אֶת הַגָּל הַזֶּה, וּבִדְקוּהוּ
וּמַצָּאוּ בוֹ צוּרָה. אָמַר לָהֶן, הוֹאִיל וּלְצוּרָה הֵן עוֹבְדִין, נִתֵּר לָהֶן אֶת
הָאֵילָן:

ח. לֹא יֵשֵׁב בְּצֻלָּה. וְאִם יָשָׁב, טָהוֹר. וְלֹא יַעֲבֹר תַּחְתֶּיהָ. וְאִם עָבַר,
טָמֵא. הִיתָה גּוֹזְלָת אֶת הָרַבִּים, וְעָבַר תַּחְתֶּיהָ, טָהוֹר. וְזוֹרְעִין תַּחְתֶּיהָ
יִרְקוֹת בִּימוֹת הַגִּשְׁמִים אֲבָל לֹא בִימוֹת הַחֶמֶה. וְהַסְזִירִין, לֹא בִימוֹת
הַחֶמֶה וְלֹא בִימוֹת הַגִּשְׁמִים. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, אִף לֹא יִרְקוֹת בִּימוֹת
הַגִּשְׁמִים, מִפְּנֵי שֶׁהִנְמִיָּה נוֹשְׁרָת עָלֶיהֶן וְהוּא לָהֶן לְזָבֵל:

ט. נטל ממנה עצים, אסורים בהנאה. הסיק בהן את התנור, אם חדש, יתץ. ואם ישן, יצן. אפה בו את הפת, אסורה בהנאה. נתערבה באחרות, כלן אסורות בהנאה. רבי אליעזר אומר, יוליף הנאה לים המלח. אמרו לו, אין פדיון לעבודה זרה. נטל הימנה כרכר, אסור בהנאה. ארג בו את הבגד, הבגד אסור בהנאה. נתערב באחרים ואחרים באחרים, כלן אסורין בהנאה. רבי אליעזר אומר, יוליף הנאה לים המלח. אמרו לו, אין פדיון לעבודה זרה:

י. כיצד מבטלה. קרסם, וזרד, נטל ממנה מקל או שרביט, אפלו עלה, הרי זו בטלה. שפיה לצרכה, אסורה. שלא לצרכה, מתרת: